

ת"פ 43629/06/21 - מדינת ישראל, יחידת תביעות שלוחת רחובות נגד קרמל דוידוב

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 43629-06-21 מדינת ישראל נ' דוידוב
בפני כבוד השופטת זהר דיבון סגל

בעניין:

המאשימה מדינת ישראל
יחידת תביעות שלוחת רחובות
באמצעות עוה"ד עדי בן חיים
נגד
הנאשם קרמל דוידוב
ע"י ב"כ עוה"ד יניב כהן

הכרעת דין

נגד הנאשם הוגש כתב אישום בגדרו יוחסה לו עבירה של חבלה חמורה לפי סעיף 333 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין).

עובדות כתב האישום

1. לפי הנטען, ביום 9.11.2020 בשעה 15:36 או בסמוך לה, בכביש 42 באזור צומת "בית עובד", נהג המתלונן ברכבו מסוג "יונדאי" שמספרו 5606976 (להלן: רכב המתלונן), בעוד הנאשם נהג ברכב מסוג "סובארו" שמספרו 2681160 (להלן: רכב הנאשם).
2. באותן הנסיבות, כך נטען, כעס המתלונן על כך שהנאשם נהג בצורה מסוכנת בכביש, נצמד אל רכב הנאשם והפריע לו בנתיב נסיעתו ולכן יצא המתלונן מרכבו ניגש אל רכבו של הנאשם ואמר לנאשם "למה עשית את זה י'בן זונה?". בתגובה, אמר הנאשם למתלונן "למי קראת בן זונה?".
3. עוד על פי הנטען מיד וסמוך לכך יצא הנאשם מרכבו ותקף את המתלונן במכות אגרופ לראשו ולאפו. כתוצאה מכך המתלונן נפל ארצה. הנאשם רכן לעבר המתלונן ואמר לו "י'בן זונה את מי אתה חושב שאתה מקלל?" והיכה אותו במכת אגרופ נוספת לפניו.
4. כתוצאה ממעשיו, הנאשם גרם למתלונן לשבר ללא תזוזה בגשר אפו וכן לנפיחות בברך ושריטות בידיו.

תשובה לכתב אישום ומהלך המשפט

עמוד 1

5. במענה לכתב האישום אישר הנאשם נוכחות בזמן ובמקום כמתואר בסעיף 1 לכתב האישום, אך טען כי המתלונן הוא זה שנהג בבריונות וסיכן בנהיגתו אותו ושאר המשתמשים בדרך. לדבריו, לאחר שהמתלונן סיכן אותו בנהיגתו, הם המשיכו בנסיעתם עד לצומת ונעמדו למופע אור אדום ברמזור. אז יצא המתלונן מרכבו, ניגש לרכבו, פתח את הדלת, קילל אותו ונהג כלפיו בבריונות. הנאשם טען כי חש באיום וסכנה על חייו ולכן הרגיש צורך להגן על עצמו והכה את המתלונן במכת אגרוף בפניו. לטענתו, הכה מכת אגרוף אחת ויחידה ולא הכה את המתלונן במספר מכות. עוד טען הנאשם כי לא גרם למתלונן את החבלות המתוארות בכתב האישום.

6. למאשימה העידו: רס"ר רביד לוי (להלן: רס"ר לוי) ועד תביעה 1 מר נאור לוי (להלן: המתלונן). הוגשו מסמכים: חקירת נאשם באזהרה מיום 21.3.2021 (ת/1); הודעת המתלונן מיום 16.11.2020; 30.11.2021 וחקירת המתלונן באזהרה מיום 23.3.2021 (ת/2; ת/15; ת/3); מסמך מטעם קופת חולים כללית - צילום סינוסים ומערות פנים האף (ת/4); הודעה מטעם מד"א - העדר תיעוד ביחס למקרה (ת/5); סרטוני מצלמות גוף ודו"ח תובנות מצלמות גוף (ת/6; ת/7); מזכר שערך רס"ר נתן אל תמנה (ת/8); דו"ח פעולה שערך רס"ר בלצר חניאל (ת/9); דו"ח פעולה שערך רס"ל ראובן גלעד (ת/10); דו"ח ביקור בזירה שערך החוקר זיו (ת/11); מסמך רפואי הפנייה לדימות (ת/12); דו"ח פעולה שערך רס"ר לוי (ת/13); סרטון שמסר המתלונן המתעד את מקום התרחשות האירוע (ת/14); מסמך רפואי צילום סינוסים - הוגש בטעות פעמיים (ת/16) ושתי תמונות חבלה בצבע (ת/17). להגנה העיד הנאשם. סיכומי הצדדים נשמעו בעל פה.

7. לא מצאתי להפריד בין בחינת העדויות, הערכת מהימנותן וקביעת ממצאי העובדה ואלו יתבררו תוך התייחסות לטיעוני הצדדים במאוחד בפרק הדיון.

דיון והכרעה

8. על מנת להקל על הקורא, הקדמה קצרה. עסקינן באירוע בעל שני חלקים. החלק הראשון, עניינו אופן הנהיגה של הנאשם והמתלונן בכביש. השניים תיארו באופן שונה את התנהלותם והתנהגותם בזמן הנסיעה בכביש וחלוקים בשאלה מי העמיד בסיכון בעצם נהיגתו את רעהו. הגרסאות בשאלה זו עומדות זו מול זו ואין תיעוד ממצלמות דרך. החלק השני של האירוע מתרחש בחלוף כ-10 דקות, ועל כך אין מחלוקת, רכבו של המתלונן עומד מאחורי רכבו של הנאשם, ושני כלי הרכב עומדים בצומת למופע אור אדום. באותן הנסיבות, יצא המתלונן מרכבו, ניגש בעצבים ובכעס לכיוון רכבו של הנאשם. אז יצא הנאשם מן הרכב והחל בין השניים עימות.

9. בהינתן העובדה כי בין שני חלקי האירוע חלפו מספר דקות, לא מצאתי כי קביעת ממצאים עובדתיים באשר לחלק הראשון, נדרשת והכרחית לבחינת אשמתו או חפותו של הנאשם. שכן, גם אם לצורך העניין, אניח ולטובתו של הנאשם כי אכן המתלונן סיכן אותו בנהיגתו, הרי, חלק זה באירוע הסתיים ולנאשם הייתה גם האפשרות להתקשר למשטרה ולבקש את עזרתם בטיפול במקרה. החלק השני של האירוע הוא העיקרי ובו תעסוק הכרעת הדין.

10. שתי שאלות עומדות בגדר המחלוקת. הראשונה היא שאלה שבעובדה, דהיינו, כמה מכות אגרוף הכה הנאשם במתלונן והאם בעטין נגרמו למתלונן החבלות כמתואר בכתב האישום. שאלה שנייה היא סוגיה משפטית, קרי, האם מעשיו של הנאשם עולים לכדי הגנה עצמית. ובמקרה דנן, השאלות כרוכות זו בזו ויש בהן להשפיע האחת על רעותה.

11. נפרט בקצרה את הוראת החוק ועיקרי ההלכה הפסוקה בעניין הגנה עצמית, אשר ילוו אותנו לאורך הכרעת הדין. הוראת סעיף 34' לחוק העונשין, קובעת כדלקמן:

"לא יישא אדם באחריות פלילית למעשה שהיה דרוש באופן מידי כדי להדוף תקיפה שלא כדין שנשקפה ממנה סכנה מוחשית של פגיעה בחייו, בחירותו, בגופו או ברכושו, שלא או של זולתו; ואולם, אין אדם פועל תוך הגנה עצמית מקום שהביא בהתנהגותו הפסולה לתקיפה תוך שהוא צופה מראש את אפשרות התפתחות הדברים".

12. הוראת סעיף 34 טז' לחוק העונשין, שכותרתו "חריגה מן הסביר", קובעת כי "הוראות סעיפים 34' ו-34יא' לא יחולו כאשר המעשה לא היה סביר בנסיבות העניין לשם מניעת הפגיעה".

13. ועוד בהקשר של סייג ההגנה העצמית, נזכיר בקצרה כי בהתאם להלכה הפסוקה על מנת שהנאשם יחסה תחת הגנה עצמית עליו להוכיח את התקיימותם של התנאים המצטברים כדלקמן: המעשה נועד כדי להדוף תקיפה שלא כדין; קיומה של סכנה מוחשית לפגיעה בחייו, חירותו, בגופו או ברכושו שלו או של זולתו; ערך מוגן של הנאשם או של אחר; מידיות; נחיצות; מידיות (פרופורציה); ומקורו של מעשה ההגנה הוא לא בהתנהגות פסולה של הנאשם (ע"פ 4191/05 ארנולד אלטגאוז נ' מדינת ישראל (25.10.06); ע"פ 4784/13 ניר סומך נ' מדינת ישראל (18.2.16)).

14. ובעניינו, בחנתי את עדויות הצדדים, יתר הראיות שהונחו לפניי, הוראות החוק והפסיקה העוסקות בסייג להגנה עצמית, ולאחר שעשיתי כן, הגעתי לכלל מסקנה לפיה עלה בידי המאשימה להוכיח את האמור בכתב האישום. מסקנתי נשענת על האמון המלא שנתתי בעדותו של המתלונן ועל החיזוקים לה הנלמדים מתצלומי החבלה ומהתיעוד הרפואי. עדות זו משתלבת עם עדותו של רס"ר לוי אשר הבחין אגב נסיעה ברכבו באירוע האלים שמתרחש בצד הדרך, דוחות הפעולה של השוטרים, סרטון מצלמות הגוף, וחוסר האמון שרחשתי לגרסה אותה הציג הנאשם. אפרט.

המתלונן

15. המתלונן בן 24 העיד כי הוא עובד כמוכר בחנות בגדים בצומת בילו. כפי שנראה להלן, עדותו הייתה סדורה ועקבית, כנה, ברורה ומעוגנת היטב בהגיגונם של דברים. התרשמתי כי זכר את האירוע כהווייתו ותיאר אותו מתוך חוויה אישית.

16. המתלונן העיד כי אין בינו ובין הנאשם היכרות מוקדמת אלא שהם נפגשו בסיטואציה אותה הגדיר כ"מצב לא נעים" (עמ' 10 שורה 20). בתוך כך סיפר כי המפגש עם הנאשם הוא על רקע "סכסוך בכביש" שהחל בחוסר שביעות רצונו של הנאשם מאופן נהיגתו בכביש ועקיפה שביצע במהלך הנסיעה, ובמילים פשוטות לאחר ש"חתך אותו". בעניין זה, התרשמתי כי העד אינו מבקש להפחית או לצמצם מחלקו בחלק המקדים שעניינו אופן הנהיגה בכביש. כך מסר כי "יכול להיות שביצעתי עקיפה אולי התקרבותי אליו, ואח"כ לאורך כל הדרך מעט לפני הצומת הוא נצמד אלי בצורה לא תקינה"; "כנראה ביצעתי עליו עקיפה שהוא לא כל כך אהב" (עמ' 11 שורות 18-19; עמ' 10 שורה 24). "במשך 3-4 ק"מ הגענו על הצומת הזאת והוא אמר לי שזה צומת בית עובד, לא ידעתי איך זה נקרא, אולי לא חתכתי אותו בצורה אותה אבל זה לא היה מצדיק מה שהוא עשה לדפוק לי ברקסים כל הנסיעה. אם לא הייתי דופק בלם אני הייתי נכנס בו במיליון אחוז... אין לי מה להסתיר" (עמ' 13 שורות 15-19). דברים דומים מסר המתלונן לשוטרים סמוך למקרה ותועדו בדוח הפעולה שערכו השוטרים רס"ר לוי ורס"ר בצלאל חניאל והם גם תועדו במצלמת הגוף של האחרון (ת/13; ת/6; ת/9). וכך גם מסר במשטרה, שבוע לאחר המקרה (ת/15), ובחקירתו באזהרה ומבלי שנועץ בעורך דין. "הגינתי שאולי עברתי אותו לא בצורה נאותה זאת לא הסיבה שלו לנהוג כמו שהוא נהג" (ת/2 שורה 7; שורה 14).

17. המתלונן לא ביקש להסתיר העובדה כי הנאשם העלה את חמתו באופן נהיגתו, אשר לתפיסתו העמידה אותו בסיכון וכך גם את יתר המשתמשים בדרך. הוא סיפר כי כאשר הגיעו לצומת ולמופע אור אדום ברמזור, רכבו עמד מאחורי רכב הנאשם וביקש לברר עם הנאשם מדוע נהג כפי שנהג. על כן, יצא מהרכב בכעס ובעצבים, והתקרב לרכב בו נהג הנאשם, סמוך לחלון הנהג, ואז יצא הנאשם מן הרכב נעמד מולו והחלו מחליפים מילים. המתלונן גם לא ביקש להסתיר את העובדה כי במהלך העימות המילולי עם הנאשם הוא השתמש במילות גנאי. במילותיו: "כנראה ביצעתי עליו עקיפה שהוא לא כל כך אהב, המשכנו לנסוע, הוא נצמד אליי לאורך קילומטר, הגענו לרמזור, ראיתי שזה היה ממש מסוכן, יצאתי מהרכב, הלכתי לרכב שלו, אמרתי לו למה עשית את זה יא בן זונה, ואז יצאנו והתווכחנו אחד עם השני" (עמ' 10 שורות 24-26); "זה היה כבר יותר מידי הייתי חייב להבין מה זה למה ככה, יצאתי, הגענו לצומת, המשכנו לעבר הצומת, הנסיעה נמשכה לאורך זמן, 3-4 ק"מ, המשכנו לעבר הצומת, יצאתי מהרכב, ניגשתי אליו, כלומר נעצרנו ברמזור אדום, יצאתי מהרכב, ניגשתי אליו להבין מה זה, הוא בשלב זה היה בתוך הרכב, הוא פתח את הדלת ויצא אלי ואז התחלנו להתווכח ולקלל אחד את השני, כשבאתי לסיים עם זה הרגשתי את המכות, ולא רציתי להגיב לסיטואציה" (עמ' 11 שורות 23-27; עמ' 11 שורות 29-30); ובחקירה נגדית: "אם היה לך מצלמות לאורך הכביש שם גם אתה היית יוצא לבדוק מה עשית כל כך שקיבלת ברקסים כאלה במהירות של 100 קמ"ש, נסענו ואני רק בולם לאורך הכביש בגללו, גם אתה יוצא להבין איך הוא עשה דבר כזה" (עמ' 13 שורות 3-5). "הסטור הזה זה מכל הדרך שעברתי לפני כן שלא הבנתי מה זה. אם היית רואה איך הבן אדם נוסע היית מבין שאתה חייב לברר מה זה. אז יצאתי בסטרס, קיללתי" (עמ' 13 שורה 26-28; עמ' 13 שורה 33 -עמ' 14 שורה 1).

18. וכך מסר במשטרה שבוע לאחר המקרה: "ירדתי מהרכב שלי ניגשתי לנהג, שגם הוא ירד מהרכב ואמרתי לו "למה עשית את זה י' זונה הוא ענה לי "למי קראת בן זונה", התחלנו להתווכח ותוך כדי דיבור הוא פתאום נתן לי אגרוף חזק בראש בצד ימין. לא הגבתי ומיד הרגשתי כאבים באף וירד לי דם מהאף וכתוצאה מהמכה נפלתי לרצפה על הכביש והוא רכן מעליי ואמר לי "י' בן זונה את מי אתה חושב שאתה מקלל, אמרתי לו "מה עשיתי לך" הוא נתן לי אגרוף נוסף ולא הצלחתי להתרומם" (ת/15 שורות 5-10 - שגיאות במקור); וכך בחקירתו באזהרה "ירדתי מהרכב שלי הייתי בשוק ובהלם ממה שגרם לבן אדם להתנהג בצורה כזאת, כשהגענו לרמזור אני יצאתי מהרכב שלי לכיוונו מכיוון שאת החלון של הרכב שלי לא יכולתי לפתוח ולשאול דרך החלון מה זה היה עכשיו, הרכב שלו היה לפניי ככה שאולצתי לצאת מהרכב ולברר את העניין מול הבן אדם. כן קראתי לו בן זונה מהסטור שהייתי נתון בו באותו רגע, שום דלת לא פתחתי באופן עצמאי, ברגע שניגשתי אל החלון שלו הוא ישר פתח את הדלת ושאל מה הבעיה שלך. אני אמרתי לו מה הבעיה יא בן זונה וקיללתי אותו והוא קילל אותי חזרה ואז כשהסתובבתי הוא נתן לי מכת אגרוף חזקה לעבר הראש, עמדתי ושאלתי אותו למה את מגיב ככה הוא נתן לי עוד בוקס ונפלתי על הרצפה. אני נפלתי על הרצפה". "הוא הכניס לי כמה אגרופים שאחד או שניים מהם לאף" (ת/2 שורות 18-24; 36). דברים אלו גם עולים בקנה אחד עם הדברים שמסר המתלונן לרס"ר בצלאל סמוך למקרה (ת/6; ת/9).

19. המתלונן הבהיר כי על אף שכעס על מעשיו של הנאשם והשתמש במילות גנאי, מבחינתו דובר היה בוויכוח מילולי, קולני וסוער ככל שיהא, שלא צריך היה ולא אמור היה לגלוש לשימוש באלימות. לדבריו כאשר חש שהעימות מיצה את עצמו והרגיש כי הסיטואציה יכולה להחריף ביקש לעזוב את המקום, פנה לאחור על מנת לחזור לרכבו, ובאופן פתאומי, הנאשם לא שלט בכעסו, איבד עשתונות והפתיע אותו כאשר הכה אותו במכה חזקה בפניו שהובילה לנפילתו. המתלונן הוסיף ותיאר כיצד הנאשם הנחית עוד מכות אגרוף, חלקן כשהוא שכוב על הכביש והנאשם רוכן מעליו. כלשונו: "ואז שהסטתי את המבט ובאתי להיכנס לרכב, זה היה בסוף, הרגשתי מכה חזקה בצד הראש (מצביע על צד הפנים), אחרי זה הסתכלתי עליו ולא רציתי להמשיך את הבלגאן, רציתי שזה יסתיים, אבל הוא המשיך בעוד כמה מכות וחלק מהן פגעו לי באף. עוד איזה 2-3 אגרופים, אחד מהם פגע לי באף, אולי שתיים מהם, כתוצאה

מזה נשכבתי על הרצפה, איך שבאתי לקום כבר באו אנשים ורצו לעזור לסיים עם זה" (עמ' 10 שורות 24-31); "כשבאתי ללכת ולהיכנס לרכב זה המשיך באלומות פיזית. באתי להסתובב לכיוון הרכב הביא לי בוקס חזק בצד של הפנים, הייתי בשוק, באמצע הכביש ככה, אמרתי למה, לא הבנתי מה זה, עוד אחד ועוד אחד עד שנפלתי על הרצפה, פגע לי באף. לא שמתי לב מה היה לי בפנים" (עמ' 11 שורות 31-33). "את האגרוף הראשון אפילו לא ראיתי רק הרגשתי את היתר לא זוכר אפילו באיזו יד היכה אותי... מה לא ברור שם? מה לא הבנת שם? אני אסביר לך את המשפט, האגרוף הראשון שלא ראיתי אותו כי באתי ללכת לרכב לסיים עם זה, ואז הייתי בשוק, היו לי שתי אופציות או להיות גבר ולהמשיך אבל הוא היה גבר ועשה את זה באמצע הכביש במקום לסיים עם זה. שנינו היינו עצבניים. יכולתי להמשיך עם זה אבל לא, הוא המשיך עד שנפלתי על הרצפה, ואז קמתי ואז בא משהו. איזו יד אתה שואל אותי ימין או שמאל, זה מה שמשנה לך עכשיו?" (עמ' 15 שורות 15-18). "התווכחנו, כל אחד עומד במקום, ואז באתי לסיים עם זה לחזור לרכב... מה זה משנה מה היה באותו רגע, תביא משהו הגיוני, אל תכניס לי פה בקטנות, אתה הבנת בדיוק מה היה, באתי ללכת לרכב והוא המשיך היה גבר". "באותו רגע שנינו עצבניים, אני באתי לסיים עם זה להיכנס לרכב אבל הוא לא" (עמ' 14 שורה 28, שורה 30). המתלונן הדגיש, מספר פעמים כי יכול היה להשיב מלחמה אך בחר שלא להגיב למעשה התוקפנות מצדו של הנאשם.

20. המתלונן הוסיף והעיד כי במהלך התקרית, ניגש אדם שמנע מהנאשם להמשיך להכותו ולאחר מכן התברר לו כי הוא מחלק מגורמי אכיפת החוק, שוטר או מאבטח והוא אשר הזעיק את המשטרה ואת האמבולנס. כן סיפר כי בחר שלא לקבל טיפול רפואי במקום ולאחר מכן שהבין את עוצמת המכה והחבלה ניגש לקופת החולים (עמ' 12 שורות 4-6; 15 שורות 11-14).

21. המתלונן לא העצים ולא הפריז בתיאור החבלות, הוא ביקש להדגיש כי לא נגרמו לו בגוף חבלות "משהו קטן אולי, שריטות שקיבלתי אולי ברגליים" במשטרה מסר "התנפחה לי קצת ברך ימין כתוצאה מהנפילה אחורה וכמה שריטות על היד, לא דיווחתי על זה לרופא כי זה מינורי לעומת המכה באף" (עמ' 12 שורה 2; 15 שורות 28-30) וסיפר כי הבין את עוצמת החבלה והנזק שנגרם לו אלא לאחר שניגש לבדיקה בקופת החולים (עמ' 11 שורה 8-9; 15 שורות 15-16). מהמסמכים הרפואיים ותמונות שצולמו זמן קצר לאחר המקרה על ידי רס"ר חניאל בלצר בהם אפשר לראות כי אפו של המתלונן נפוח ונייר טואלט טחוב בשני נחיריו כדי לעצור את הדימום, אפשר ללמוד על היקף הנזק שנגרם (ת/12; ת/17, ת/16). המתלונן הוסיף וסיפר על הנזק שהסבו מעשיו של הנאשם ועוגמת הנפש שנלוותה לכך, עצם האף הזה ממקומה ולעיתים הוא מתקשה בנשימה. לדבריו רצה לעבור פרוצדורה רפואית לתיקון הנזק, אך מבחינה כלכלית אינו יכול לשלם על עלויות הניתוח והטיפול הרפואי (עמ' 12 שורות 14-18; עמ' 16 שורות 25-27; 15 שורות 29-31). בהינתן המקובץ ובהעדר ראייה לסתור, אני קובעת כי חבלותיו של המתלונן נגרמו כתוצאה ממעשיו של הנאשם. בניגוד להגנה, לא התרשמתי כי בבסיס עדותו של המתלונן מניע כספי, אלא שהוא מבקש לתבוע את זכויותיו לאחר שנגרם לו נזק לא עוול בכפו, ובצדק.

22. עוד בניגוד להגנה, לא מצאתי דופי במעשיו של המתלונן אשר לא מסר תלונה בזמן אמתאלא רק ביום 16.11.2020. המתלונן הסביר כי דבר ראשון רצה לקבל טיפול בגין החבלה שנגרמה לו והשוטר גם ציין בפניו כי יש באפשרותו למסור תלונה בכל עת. כלשונו: "השוטר אמר אתה יכול להשאיר את זה בינתיים ככה ואתה יכול לחזור מחר מחרתיים להגיש תלונה. הלכתי בעצמי לבדוק מה הנזק, מה נגרם, הבנתי מה נגרם ואמרתי אי אפשר לשתוק על דבר כזה. אני לא הגבתי והעדפתי לעצור את זה" (עמ' 16 שורות 16-18). דברים אלו עולים בקנה אחד עם המתועד בדוח הפעולה של רס"ר בצלאל ובסרטון מצלמות הגוף (ת/6; ת/9). הסבר זה שמסר המתלונן הגיוני ומובן בנסיבות העניין.

23. המתלונן הודה כי פעל באופן שגוי כאשר לא התייצב לשיבת ההוכחות ובית המשפט נאלץ להוציא צו

להבאתו, ניכר היה כי לא רצה להרחיב בעניין אך ביקש להדגיש כי בסופו של דבר עשה את המעשה הנכון והתייצב בכוחות עצמו ולא בסיוע המשטרה (עמ' 17 שורות 5-7). בניגוד להגנה לא התרשמתי כי אי ההתייצבות מלמדת על רצונו של המתלונן להסתיר את מעשיו או אשמתו, אלא שנובעת מחוסר בגרות ונעוצה בקושי האינהרנטי במתן עדות בבית המשפט וגם מחשש מפני מפגש עם הנאשם. הדברים שמסר המתלונן בהקשר אחר רלבנטיים גם כאן: "כשקיבלתי את האגרוף הראשון היו לי שתי אופציות, העדפתי לא להסתבך והסתובבתי. כשהסתובבתי ראיתי בית משפט, עורך דין ואת כל הצרות האלה ולא רציתי להיכנס לזה, זה לא מתאים לי עכשיו. יכולתי לפעול כמו ילד ולהחזיר באותה מידה, לא רציתי, העדפתי לספוג אחד אין בעיה לסיים עם זה, אבל הוא המשיך וזה מה שעצבן אותי שלא החזרתי לו כלום וגם קיבלתי נזק" (עמ' 16 שורה 21-24). התרשמות זו מתחזקת לאחר הצפייה בסרטון מצלמות הגוף שם ניכר ההיסוס באשר לעצם הגשת תלונה במשטרה.

24. לסיכום פרק זה, מצאתי את עדותו של המתלונן כמהימנה. עדותו על רכיביה השונים קוהרנטית ואחידה ונתמכת בצילומי החבלה ותיעוד רפואי. נוסף על האמור, עדותו זו אינה עומדת בבדידותה, אלא כפי שנראה מיד מתיישבת להפליא עם עדותו של רס"ר לוי וכפי שנראה בהמשך גם חלקים רבים מעדות הנאשם עצמו תומכים בה.

רס"ר לוי

25. רס"ר לוי נקלע לאירוע כאזרח מן המניין ולא חלק מתפקידו באכיפת החוק. הוא היה בדרכו הביתה לאחר משמרת ובמהלך הנסיעה, הבחין באירוע האלים בזמן שהתרחש בצד הכביש. בדוח הפעולה שערך בזמן אמת תיאר רס"ר לוי את המקרה כפי שחווה ונקלט בחושי. הדוח הוגש חלף חקירה ראשית. וכך נכתב: "במהלך נסיעה הביתה... הבחנתי ב-2 רכבים עומדים בצד בנתיב השמאלי ומחוצה לרכבים.. הבחנתי באדם אשר נראה ממוצא רוסי נותן אגרוף לאדם השני באזור פניו.. נופל לרצפה ואילו הבחור ממוצא רוסי ממשיך להכותו... הפרדתי בין השניים כאשר אני דוחף הצידה את הבחור ממוצא רוסי...". (ת/13). דברים דומים מסר בחקירה הנגדית ובמענה לשאלות בא כוח הנאשם. בין השאר הבהיר כי כאשר יצא מהרכב והבחין במתלונן שוכב על הרצפה בעוד הנאשם רוכן מעליו וממשיך להכותו. (עמ' 4 שורות 25-29). בנקודה זו ישנה בהחלט רלבנטיות לעובדה כי מדובר בעד שהוא שוטר ותיק ובעל ניסיון. רס"ר לוי לא תיאר את מעשה התקיפה כטענת הנאשם כאקט הגנתי, אלא כאקט התקפי לכל דבר ועניין, עד כדי שהרגיש צורך לעצור בצד הכביש, לתת סיוע ולהרחיק בגופו את הנאשם מן המתלונן כדי למנוע ממנו להמשיך מלהפליא מכותיו במתלונן.

26. עדותו של רס"ר לוי הגיונית סדורה ועקבית. למותר לציין כי העד אינו מכיר את המתלונן והוא גם לא מכיר את הנאשם, אין לו כל אינטרס בתוצאות ההליך ואין כל טעם ענייני לפקפק בגרסתו. אמנם הלה לא ראה את תחילת המפגש והעימות בין הנאשם והמתלונן אך עדותו משתלבת עם עדותו של המתלונן עד לכדי תצרף שלם ויש בזו כדי לכרסם במהימנות גרסתו של הנאשם כפי שנראה עתה.

הנאשם

27. טרם נסקור את עדותו של הנאשם, חשוב לציין כי הוא סיפר ביוזמתו כי בעברו נפל קורבן לעבירת אלימות. לדבריו הותקף באופן ברוטלי במוט ברזל, רגלו נשברה והוא נזקק לטיפול רפואי, שיקום ארוך וקיבל תמיכה נפשית ורגשית (עמ' 18 שורות 17-20). אירוע טראומטי זה הוא עניין שאין להקל בו ראש, וניכר כי הנאשם מתמודד עם כאב רב, משקעים וצלוקות שהותירה בו התקיפה. עם זאת, נוצר הרושם כי הנאשם לא הצליח להפריד בין האירועים

ועצם ההתמקדות בסיפור הקודם נועדה לבסס את טענת ההגנה העצמית במקרה דנן. לא השתכנעתי.

28. הנאשם בעדותו, השתמש פעמים רבות במינוח "הגנה עצמית" על תצורותיו השונות, אך מהפן המשפטי, לא עלה בידיו להראות כי מעשיו של המתלונן, אשר יצא אמנם לעברו עצבני וכועס, העמידו אותו בסכנה מוחשית וממשית. התנהגותו האלימה של הנאשם בנסיבות העניין, אשר גרמה לחבלה חמורה בדמות שבר באף, אינה מתקרבת להגנה עצמית והנאשם לא הצליח בעניין זה לעורר ולו ספק קל שבקלים.

29. כפי שנראה להלן, עדותו של הנאשם בחלקים רבים משתלבת היטב עם עדות המתלונן. וכלשונו "מה שהוא אמר פה זה 90 אחוז הכל היה שקר". ומגרסתו אנו למדים כי תקף את המתלונן, במודע וכאקט חינוכי על אופן נהיגתו וגם משום שאינו יכול לעבור לסדר היום כאשר מושמעות באוזניו אמירות שיש בהן לפגוע בכבודה של אמו ומבחינתו מדובר בחציית קו אדום המחייב תגובה הולמת. נתחיל.

30. הנאשם לפתוח את עדותו בתיאור החלק הראשון, דהיינו, הנסיעה בכביש, ומבחינתו האשמה לסכסוך בכביש רובצת כולה לפתחו של המתלונן. "יצאתי מהעבודה לכיוון הבית, נוסע בכביש, פתאום בן אדם חותך אותי, לא יודע למה, נתן ברקס, עבר דרך השוליים כי אני עמדתי בצד שמאל, היה באמצע משאית ובצד ימין היו שוליים, מהשוליים הוא עקף את המשאית והתחיל לזגזג עלי, לא יודע למה, אני עברתי אותו ונעלמתי ממנו. 4-5 ק"מ לא ראיתי אותו, חשבתי שזה נגמר" (עמ' 17 שורות 26-30); "אני לא נסעתי בצורה מסוכנת. אני נסעתי בנתיב שלי והוא סיכן את החיים שלי, אני כמעט נכנסתי מתחת למשאית כי הייתי בין המשאית לברזל" (עמ' 19 שורה 13, שורה 21); "אני לא נצמדתי אליו אני ברחתי ממנו. ראיתי בן אדם לא נורמאלי, נתתי גז וברחתי. הוא השיג אותי אחרי 4-5 ק"מ, לא ראיתי אותו במראה, ראיתי אדם מסוכן שסיכן את החיים שלי ראיתי שהוא לא שפוי ובגלל זה ברחתי ממנו. לא ראיתי אותו במראה, אחרי 4-5 ק"מ במראה פתאום אני רואה שהוא התקרב אלי יוצא מהאוטו ובא אלי" (עמ' 18 שורות 7-10). כך גם טען הנאשם במשטרה: "הוא במהלך הנסיעה חתך אותי בצורה מסוכנת וכדי לא להתנגש במעקה הבטיחות המשכתי בנסיעה מהירה. פשוט ברחתי ממנו כדי לא להיכנס במעקה בטיחות. אני נהגתי כמו שצריך" (ת/1).

31. גם מבלי לקבוע ממצא עובדתי באשר לחלק הראשון של האירוע, גרסת הנאשם לוקה בחוסר הגיון מובנה. אם אכן היה המתלונן נוהג באופן המסכן את יתר המשתמשים בכביש תוך מעבר על חוקי התנועה, ובאם היה שמץ של אמת בטענתו של הנאשם לפיה נהג כחוק ובהתאם לחוקי התנועה, הרי לא ברור מדוע ביקש המתלונן להתעמת עם הנאשם. הדעת נותנת כי המתלונן היה ממשיך ולנהוג באופן פרוע וסוער ובורח מן המקום. לנאשם לא היה מענה ענייני ביחס לחוסר ההגיון הנובע מגרסתו זו (עמ' 19 שורות 29-33; עמ' 20 שורה 1).

32. יתר על זאת, התרשמתי כי הנאשם בחר באופן מודע להתמקד באופן נהיגתו של המתלונן עובר לעימות ביניהם, בניסיון דחוק לבסס את הטענה להגנה עצמית ובניסיון להרחיק את האמת בדבר מעשיו. הבחירה להקצין ולהפריז במעשיו של המתלונן תוך השלכת מלוא האחריות לפתחו, גורעת ממהימנות גרסתו.

33. ולעיקר. הנאשם לא הצליח בשום שלב להראות כי מדובר בסכנה מוחשית וממשית הנטועה בנסיבות העניין ובמעשיו הקונקרטיים של המתלונן. והסכנה עליה הצביע הנאשם היא ערטילאית גרידא ומבוססת על ניסיון קודם של הנאשם. כלשונו: "בגלל העבר שלי אני ראיתי סכנה" (עמ' 18 שורה 13; עמ' 22 שורה 3). כך מסר הנאשם כי הסתכל במראת הרכב והבחין במתלונן יוצא עצבני לעברו, אך אישר כי המתלונן לא החזיק דבר בידיו. "מאיפה אני יודע

מה יש בכיס שלו? אולי סכין? אולי ידפוק כדור בראש שלי? ... ראיתי שהוא לא מחזיק שום דבר ביד. אבל רואים איך הוא בא עם עצבים בעיניים" (עמ' 21 שורות 30-33; עמ' 22 שורות 1-3; עמ' 22 שורה 19-20). ובעניינו, המתלונן אמנם יצא מרכבו והתקרב לרכב הנאשם והיה נראה כעוס ועצבני, ומדובר בסיטואציה שבהחלט עשויה להטיל פחד ואימה, אך לא התרשמתי, גם לא בדוחק, כי עסקין במצב בו נשקפה לנאשם סכנה מידית או מוחשית.

34. זאת ועוד, טענתו של הנאשם לפיה פעל מתוך הגנה עצמית לא נמסרה בהזדמנות הראשונה סמוך למקרה לשוטרים, והנאשם גם לא מצא לנכון לפנות מיוזמתו למשטרה ולדווח על מעשיו הלכאוריים של המתלונן שהעמידו אותו, כך לשיטתו, בסכנת חיים. אלא שהטענה הועלתה לאחר 4 חודשים וקצת, ביום 21.3.2021, ורק בזמן שנחקר באזהרה.

35. גם בחקירה באזהרה הנאשם לא העלתה את הטענה בדבר "הגנה עצמית" מיד בתחילתה, אלא רק לאחר שהנאשם הודה ברוב עובדות המקרה ומסר כי המתלונן קילל והעליב את אמו ולכן הכה בפניו מכת באגרוף, ורק לאחר שהוצגו בפניו ראיות לחובתו הוא טען ובחצי פה כי "עשיתי את זה כהגנה עצמית הוא קילל אותי ודיבר אלי לא יפה אני עשיתי את זה כי הוא בא לעברי פתח לי את דלת הנהג וכאקט של התגוננות נתתי לו אגרוף אחד לפנים" (ת/1 שורה 40-41). למותר לשוב ולציין כי אין די בעצם השימוש במינוח "הגנה עצמית" כדי לחסות תחת צל צילו של הסייג.

36. לזאת אוסיף כי מצפייה בסרטון מצלמת הגוף של רס"ר בצלאל אפשר להיווכח כי נמסר לנאשם שישינה אפשרות סבירה כי המתלונן יגיש נגדו תלונה במשטרה ואז הוא יהיה צפוי להיחקר באזהרה בגין מעשיו, אך הנאשם עמד איתן בדעתו שאין מעוניין להתלונן ומספר פעמים ציין כי רק אם המתלונן יפנה למשטרה הוא יעשה כמותו.

37. הנאשם הסביר מעל לדוכן העדים כי לא מצא לנכון לערב את המשטרה, מטעמים של כבוד ואגו "בין גברים קורים הרבה דברים. הוא קילל אותי, אני נתתי מכה וזהו, הולכים נגמר. זה מה שאני מבין" (עמ' 18 שורות 32-33; עמ' 19 שורות 1-9). אין צורך לומר כי הסברים אלו אינם מספקים ואינם משכנעים, והם מתיישרים טוב יותר עם הבנה ותודעה בדבר אשמתו במקרה. ולמותר להזכיר כי ככלל טענה של הגנה עצמית היא מסוג הטענות שיש לצפות שיימסרו, ונכון יותר לומר ייזעקו מן הרגע הראשון. אך זהו, כאמור, לא המצב כאן.

38. הנאשם מסר כי מיד לאחר שיצא מהרכב הוא הכה את המתלונן במכת אגרוף בפניו, בהתאם לעדותו, הוא עשה זאת בלי שניסה קודם לכן לדבר עם המתלונן ולפתור את הקונפליקט בדרכי שלום ונועם. "איך שיצאתי מהאוטו נתתי אגרוף אחד לפנים שלו והפלתי אותו על הרצפה"; "בא עם עצבים ופתח את הדלת שלי, איך שיצאתי נתתי לו אגרוף. לא הספקתי לדבר איתו בכלל" (עמ' 17 שורות 30-31; עמ' 18 שורות 10-11). בהמשך העדות הבהיר את הסיבה בגינה מצא להכות את המתלונן. ובמילותיו: "מה שהוא אומר שדיבר איתי זה לא נכון. הוא קילל אותי, אצלנו אמא זה קדוש, לא עשיתי חשבון, אם מישהו נוגע בכבוד של אמא שלי אני לא יכול לעבור על זה" (עמ' 18 שורות 11-12; עמ' 23 שורות 1-10); "בין גברים קורים הרבה דברים. הוא קילל אותי. אני נתתי מכה וזהו הולכים. נגמר. זה מה שאני מבין זה ככה"; "בשבילי זה היה שטויות"; "קיבל מכה בן אדם וזהו. ואני נרגעתי אחרי שעשה מה שעשה" (עמ' 19 שורות 1-2; שורה 4; שורה 6); "הוא קילל אותי.. הוא סיכן את החיים שלי ובגלל זה קיבל בוקס" (עמ' 23 שורה 16); "בן אדם בא ואיים עלי באותה שניה, אף אחד לא חושב דבר כזה מה לעשות ומה לא, יצאתי ונתתי לו מכה, כן נתתי לו מכה, לא פיצצתי אותו במכות" (עמ' 23 שורות 27-28). וכך טען הנאשם במשטרה: "אחרי עשר דקות לערך אותו נהג בא לעברי ברמזור פתח לי את דלת הרכב ואני יצאתי מהרכב החוצה כי הוא קילל אותי ודיבר לא יפה. אני יצאתי לעברו. הוא המשיך לקלל אותי ואז נתתי לו בוקס אחד לפנים. זה מה שהיה". כשנשאל מדוע הכה את המתלונן השיב כי "הוא התחיל לקלל את אמא שלי ולדבר לא יפה" (ת/1 שורה 26-31).

39. גם אם לצורך העניין, אניח לטובת הנאשם כי הוא חש סכנה מפניו של המתלון שהלך לעברו בכעס ובעצבים, ואינני סבורה כי כך הדבר. הרי עמדו בפניו חלופות פוגעניות פחות, כך לדוגמה הוא יכול היה לנעול את עצמו בתוך הרכב ולהתקשר למשטרה, אבל הוא לא עשה כן. הנאשם בחר לצאת מן הרכב, במהירות כאשר ידו מאוגרפת והוא בחר במודע להכות באזור רגיש בפניו של המתלון. בחירתו מודעת זו של הנאשם יש לפרש כרצון ברור להתעמת עם המתלון. והנאשם גם העיד על עצמו, כמתועד בסרטון מצלמת הגוף, כי יצריו התלהטו עד כדי הכאת המתלון פשוט משום שלא התאפק, וחלק מאקט חינוכי על מה שלתפסתו, נהיגה עבריינית וכלשונו: "שידע שלא כולם בכביש פראירים" (9/ת).

40. זאת ועוד, הנאשם אינו מתאר תקיפה הגנתית, דהיינו, הדיפה, בידיים חשופות ופתוחות, אלא מעשה שמעצם טיבו התקפי, קרי, הטיח בראשו מכת אגרוף ניצחת ומפתיעה. עוצמת המכה שהייתה כה חזקה הובילה לזניחתו של המתלון ארצה על הכביש. מעשה שבוצע גם אליבא הנאשם, מתוך טעמים של כבוד, מנטליות ואגו. ועוד לדבריו הוא הנחית בפניו של המתלון את מכת האגרוף מיד עם יציאתו מהרכב ועוד טרם החליפו ביניהם דברים ורק משום שהמתלון התקרב אליו בשפת גוף מאיימת.

41. הנאשם גם הודה כי לאחר שהמתלון נפל על הרצפה הוא לא התרחק מן המקום וניתק עמו מגע, אלא שבעוד המתלון שכוב על הרצפה הוא התנשא מעליו במלוא הודו והדרו והתכופף לעברו והחליף עמו מילים, אך לדבריו הוא לא המשיך והיכה את המתלון בפניו (עמ' 20 שורות 14-16; עמ' 20 שורות 29-33; עמ' 21 שורה 7). דא עקא, הטענה בהכרח אינה נכונה וזאת אנו למדים מעדותו של רס"ר לוי. האחרון העיד כאמור מעלה, כי הבחין בנאשם מתנשא בגופו מעל המתלון והמשיך להפליא בו מכותיו עד כי נאלץ להרחיק את הנאשם ולעצור בידו מלהמשיך ולהכות את המתלון. הנאשם בחקירה נגדית התקשה להסביר את הפער העובדתי בין גרסתו לבין גרסאות המתלון ורס"ר לוי. והוא התקשה להסביר את ההיגיון שעומד מאחורי טענתו לפיה רכן מעל המתלון גם לאחר שנפל על הרצפה מבלי שהמשיך להכותו. ניכר היה כי הוא מודע היטב לכך שהכאה של אדם ששוכב על הרצפה, פאסיבי לחלוטין מבלי שיש ביכולתו להתגונן מפני תוקפו נעדרת מאפיינים הגנתיים (עמ' 20 שורות 19-26).

42. אפשר היה לעמוד על היבטים נוספים בעדותו של הנאשם אך לא מצאתי הכרח להוסיף ולהרחיב שכן די באמור מעלה כדי להמחיש מדוע בית המשפט מעדיף את גרסתו של הנאשם באופן ברור על פני גרסתו של הנאשם בה לא אוכל לתת אמון.

סיכום

43. בהינתן המקובץ לעיל אפשר לומר בביטחון מלא כי מעשיו של הנאשם אינם עונים על התנאים המצטברים שנקבעו בפסיקה על מנת לחסות בצילה של ההגנה העצמית. הראיות במקרה הנוכחי, לא רק מלמדות על כך שהנאשם תקף את המתלון ראשון, אלא שהן מלמדות גם כי הוא היחידי שתקף. ולמותר לציין כי על גופו של הנאשם לא נותר אפילו לא סימן חבלה אחד. מעשיו של הנאשם אינם מידתיים והם התאפיינו בחוסר פרופורציה. אזכיר כי המתלון לא החזיק בידיו דבר. העובדה כי מכת האגרוף הראשונה הונחתה בפנים של המתלון עוד טרם בא בדברים עמו שוללת את האפשרות שנועדה להגנה עצמית. עוצמתה של המכה הייתה כה חזקה עד כי הובילה לנפילתו של המתלון אפיים ארצה.

44. עוד הוכח מהראיות כי לאחר שהמתלונן שכב פאסיבי על הארץ, וברי כי לא נשקפת ממנו כל סכנה, הנאשם בלהט הרגע המשיך להכות אותו בעודו חסר יכולת להתגונן. וגם בכך יש להעיד על חוסר פרופורציה. ולכל אלו נוסיף את מידת הכוח שהפעיל הנאשם על המתלונן, הכאה בראשו במכות אגרופ. המכה הראשונה כה עוצמתית שהביאה לנפילתו על הרצפה, בהמשך, היכה את המתלונן בעודו שוכב על הרצפה, פאסיבי לחלוטין ונעדר יכולת להתגונן, ורס"ר לוי נאלץ להרחיקו ולמנוע ממנו להמשיך ולהפליא במתלונן מכותיו. הסימנים והחבלות שהותירו מעשיו של הנאשם על פניו של המתלונן ועל גופו אינם מלמדים על תקיפה שנועדה להדוף מפני סכנה אלא על פרץ אלימות שעוצמתו רבה.

45. למעלה מן הדרוש, גם אם הייתי מקבלת את טענתו של הנאשם לפיה תקף את המתלונן במכת אגרופ אחת ויחידה, וכאמור אינני מקבלת טענה זו, לא היה בכך לשנות מהמסקנה לפיה תקיפה עוצמתית זו, בנסיבות העניין, אינה עולה לכדי הגנה עצמית.

46. מכל המקובץ אני קובעת כי עלה בידי המאשימה להוכיח ברמת הוודאות הנדרשת כי הנאשם תקף את המתלונן על רקע סכסוך דרכים והכה בו מכות אגרופ בראשו ובאפו. המכה הראשונה גרמה לנפילתו אפיים ארצה. לאחר מכן הנאשם המשיך והכה את המתלונן במכת אגרופ בפניו. וכתוצאה מהאמור נגרמו למתלונן שבר בגשר האף, נפיחות בברך ושריטה בידיו. עסקין במעשה אלימות שהוא במהותו התקפי ולא מעשה המתאפיין כהגנתי שמטרתו להדוף מפני סכנה, ולא עלה בידי הנאשם לעורר ולו ספק קל כי מעשיו עולים לכדי הגנה עצמית.

תוצאה - אני מרשיעה את הנאשם בעבירה של חבלה חמורה לפי סעיף 333 לחוק העונשין.

ניתנה היום, י' אלול תשפ"ב, 06 ספטמבר 2022, במעמד הצדדים.